

‘Een akelig gezicht, maar niet ernstig’

De eerste verschijnselen

Zondagavond. Ineens smaakt het wijntje bij het eten niet meer. Ik heb een zoete smaak in mijn mond en mijn onderlip voelt als verdoofd. Mijn vrouw ziet dat mijn rechterooglid wat hangt en schrikt. Het is toch niet...? Zelf heb ik geen idee dat het een beroerte kan zijn.

In gedachten gaat mijn vrouw een aantal zaken af, vertelt ze achteraf. Praten gaat nog wel, zij het wat moeilijker. Ik praat niet onafhankelijk en kan mijn arm wel optillen. Maar ze is ongerust en ik bel de huisartsenpost. Daar denkt men aan een allergische reactie op de ibuprofen die ik gebruik tegen mijn lagerugpijn en ik word geadviseerd daar enkele dagen mee te stoppen. Als de klachten verergeren, moet ik terugbellen.

De diagnose

Maandagochtend ga ik naar een klant, maar ik kan me wat moeilijk verstaanbaar maken. Ik besluit de huisarts te bellen en kan diezelfde ochtend terecht. De huisarts stelt me snel gerust: ‘Er is geen twijfel over mogelijk, je hebt een klassiek geval van “Bell-parese”, aangezichtsverlamming. Dat wordt veroorzaakt door het herpesvirus, dat ook een koortslip veroorzaakt. Het kan enkele weken tot ongeveer een maand duren, maar het gaat over. Alleen ballonnen opblazen is voortaan misschien wat lastiger.’ Voor informatie over de aandoening krijg ik

patiënteninformatie mee van het plaatselijke ziekenhuis en verwijst ze me naar www.gezondheid.nl.

Mijn lenzen kan ik voorlopig niet indoen. Omdat knippen niet meer gaat en om de kans op een infectie te verkleinen, moet ik 's nachts mijn rechteroog afplakken met een dopje en horlogeglasverband. Ook krijg ik een recept voor oogdruppels mee.

Helaas blijkt mijn reservebril niet meer de juiste sterkte te hebben. Door de aangezichtsverlamming is het passen van een nieuwe bril niet gemakkelijk en het hangende oog zorgt voor een mindere oogmeting. Pas na een week heb ik een goede bril.

Medicatie

In veel gevallen verdwijnen de verschijnselen vanzelf, dus alleen als de klachten erger worden, wil mijn huisarts starten met medicatie. Tegen het einde van de week zoek ik opnieuw contact met mijn huisarts. De rechterkant van mijn gezicht gaat steeds meer hangen en ziet er eng uit. Ik krijg een recept voor antivirale middelen mee. Omdat de werking van prednisolon niet voldoende is aangetoond, laat de huisarts die keuze aan mij over. Ik besluit ik hier wel mee te starten; het geeft het gevoel dat je zelf iets doet. Na een paar dagen voel ik me door de prednisolon weer bijna ‘de oude’, al hangt mijn gezicht nog wel. Dat mijn goede gevoel door de prednisolon komt, beseft ik

pas na het stoppen. Achteraf gezien was ik graag eerder gestart met de prednisolon. Ook volgt nog bloedonderzoek of er sprake is van de ziekte van Lyme.

Herstel

Al met al duurt het herstel zeker vier weken; je ziet niet dagelijks vorderingen. Vanwege de rugklachten loop ik veel en neem ik de tijd om weer op krachten te komen. Maar ik loop wel alleen. Als opgeschoten jongens me in het park naroeppen alsof er iets mis is met mijn intelligentie, beseft ik hoe zichtbaar een aangezichtsverlamming is en voel ik me gehandicapt. Ook dat ik moeilijk verstaanbaar ben, werkt dat gevoel in de hand, ook al zeggen mensen aan de telefoon dat het wel meevalt. Ik ben blij met drinkontbijt en ander vloeibaar voedsel. Rijst blijft tussen je tanden zitten en is geen succes omdat ik mijn tong niet kan bedienen.

Nu zijn er nauwelijks restverschijnselen. Voor 99,9% is het voorbij. Wel kan ik rechts mijn mondhoek wat minder hoog optillen dan links.

Voor mij is duidelijk dat mijn weerstand was verzwakt na een paar maanden slecht slapen vanwege de rugpijn en dat daardoor een virus sneller ‘de kop opsteekt’.

Was ik ongerust? Nee, de uitleg van de huisarts was voor mij voldoende. Het duurde wel lang en het was een akelig gezicht, maar gelukkig was het niet ernstig!

Foto: Shutterstock/ Yuri Accurs